

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravištvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Glasiilo koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 10. avgusta 1907.

Štev. 34.

Današnja številka obsega 6 strani.

Čudne stvari.

Čudne stvari se govorijo po Celovcu. Človek bi sicer mislil, da je v našem ljubem stolnem mestu vse tako, kakor bi moralo biti, kajti celovski občinski svet ima vedno dovolj časa za kake posebne šušmarije, ali star pregovor pravi, da ni vse zlato, kar se sveti, in kakor namigavajo omenjene čudne govoriče, je precej gnilega med onimi gospodi, ki vlečejo zadolženi celovski občinski voz. Sicer vemo, da se nam bo očitalo bogve kaj vse, v najblažjem slučaju najmanj netaktnost, ali naravnost povedano, mi ne čutimo nikake obveznosti ali dolžnosti, molčati o stvareh, ki se sicer iz strahu pred celovškimi velenemškimi mogotci med občinstvom komaj upajo šepetati. Sicer je res malo hud poper za to gospodo, posebno sedaj, ko vse komaj pričakuje, da pride cesar v Celovec, ali kaj briga to nas, saj nas tudi oni, če ne že ravno vsak čas blatijo in zasramujejo, pa vsaj dosledno prezirajo. Ne vemo, kaj bi rekli cesar, ako bi izvedel najnovejši škandal celovški! Ljudje si namreč potihoma šepetajo, da je nastal v občinskem svetu celovškem pred kratkim vihar, katerega se je dalo le z vso silo nekoliko potolažiti. In ni se šlo za malenkost. Cela vrsta občinskih odborikov se je baje izjavila, da ne bo več prihajala k sejam občinskega odbora, dokler mu bo predsedoval — cesarski svetnik, tovarnar, župan Julius Krištof Neuner! Govori se namreč o nekem denarju in krivi prisegi! Kakor se pripoveduje, se je edino le z ozirom na ce-

sarjev prihod dala stvar vsaj začasno prikriti, pozneje pa morda vendar le pride na dan. Za odkritje te „čudne stvari“ se je baje zahvaliti energičnemu občinskemu svetniku Eckhartu, kakor se pripoveduje. Splošno se opaža, da je župana Neunerja zelo malo videti na ulici. — Priobčujemo to stvar, kakor se govori, ali bolje rečeno, šepeta po Celovcu. Koliko je resnice na njej, ne moremo kontrolirati, pač pa smo uverjeni, da se kar tjavendan ni izmislilo kaj takega. Saj se že celo pripoveduje, kdo misli za Neunerjem zasedi županski stol v Celovcu. Ta „novi mož“ naj bi bil znani hajlovski hujskač trgovec Zier, ki baje agitira že sam zase. V korist javnosti smo spravili to stvar na dan ter pričakujemo, da bo javnost sama poskrbela za to, da se stvar ne bo prikriila in potlačila. Prepričani smo, da bi vsi merodajni činitelji z naravnost čudežno hitrostjo „storili svojo dolžnost“, ako bi se kaj takega govorilo o kaki slovenski občini innjenem predstojništvu, pričakujemo torej, da bodeta c. k. r. vlad a in c. k. r. državno pravdnštvo tudi z vso odločnostjo skušala priti resnici do dna! Prihod cesarjev ne more biti nikak povod, da bi se stvar prikriivala, temveč je celo nujno potrebno, da se stvar razkrije že prej, da se ne bo morda pozneje, ako se stvar pokaže kot resnična, cel svet norčeval iz stolnega mesta Koroške, po kakšnih ljudeh je sprejemalo svojega vladarja. Ostati ne sme niti najmanjši sum na onem, ki bo v imenu Celovca sprejemal in pozdravljaj cesarja, ne pa, da bi se mu moglo celo kaj takega očitati! Z vso pravico torej zahtevamo: Na dan celovski občinski svet, z vso resnico!

Zadružniki gospodarske zadruga v Sinčivasi!

Te dni se začne dovažanje pridelkov nove letine. Že od leta 1899 deluje to društvo v vaši sredini, in vsakdo je moral priti do spoznanja, da je delalo in dela ljudem v prid, ker taka društva povsod nastajajo, morajo biti res zadružnikom koristna, četudi se že ne more vsakemu v številkah dokazati, koliko mu je društvo povzdignilo cene pridelkov. Veliki žitni trg, borze, čutijo zadružništvo že leta sem, ko žitne ponudbe ne prihajajo tako nujno, kakor popred, in vsled tega se zvišuje cena. Naša zadruga je ud velikega zadružništva. To morajo vsi spoznati, in vsi se morajo društva okleniti, kolikor le mogoče. Večji ko je promet, lažje se zasluži reziija, torej več ko se dovažajo, več se primeroma lahko daje za vsak metrični stot žita!

Prvih sedem let se je po zadrugi prodalo vkup 133 vag. ovsa, 28 vag. ajde, 28 vag. pšenice, 44 vagonov rži, 35 vagonov leče, 11 vag. fižola, 4 vagona deteljnega semena. Ali skupna množina bi morala biti štirikrat toliko in bi bila, ko bi se naše ljudstvo ne dalo po političnih nasprotnikih zapeljevati. Sicer ne vsi: čudimo se, kako nam v Sinčovas dovažajo mnogo liberalcev svoje pridelke! Veseli nas, a še bolj se čudimo, če se pristaši krščansko-narodne stranke zadruga izogibljejo. Razmere se zboljšavajo, ali počasi; dolžnost vsakega rodoljuba je, agitirati za rodoljubne, splošno koristne naše naprave. In dolžnost vsakega zadružnika je, mirno premisliti po ložaj takega društva in mu zaupno izročevati svoje pridelke. Umevno je, da želi vsakdo kolikor mogoče dobre cene. A če pride kdo v zadruo vprašat po ceni in gre potem k liberalne-

PODLISTEK.

Podvetrovska stena.

Spisal Ferdo Plemič.

V bližini Dobrača, ob cesti, ki vodi v Beljak, stoji Podvetrovska stena ter odbija jezno šumenje ob svojem podnožju penče se Zile. Njena osnovna snegobela boja prodira le še tuintam skozi množico rumenkastih in temnosivih lis. Navpično stremi na 200 metrov visoko proti nebu, obrobljena na vrhu z živozelenim drevesnim vencem.

Na skali so stavbe rudniške družbe „Union“ ter razvaline nekaj mogočnega gradu, pod skalo vasica Podvetrovim.

Vasica je zelo zanimiva, njene starinske hišice so deloma vsekane v živo skalo. Nad vasico gospoduje na pečini zidan stolp, še precej dobro ohranjen in s streho krit. Kmetje prebivajo sedaj v njem. Konec vasice, na strmem parobku, te pozdravi majhna cerkvica. Mimo nje pelje stara pot na Podvetrovsko steno. V pol ure smo zgoraj pri razvalinah.

Razgled od tod je neprimerno lep, in ni nam žal, da smo splezali tako visoko, četudi tu zgoraj ni nobene — krčme.

Nu, potolažimo se, do krčme tudi še pridemo, celo do dveh tam doli v vasi, in celo po bližnjici vas popeljem navzdol, po bližnjici, ki se spusti v malo a drznih ovinkih kar po sprednji strani skale proti novi cesti.

Ta razgled!

Ta gorski raj, te gole skale, ti kameniti plazovi, te svetlozelene planine, ti temni gozdovi in dalje ta krasna dolina s pisanim poljem in belimi cestami! Po sredi pa blesteč trak: Zila.

In tuintam skupina hiš, in tuintam bele cerkvice in stare razvaline. V daljavi pa Baško jezero. Res vreden je ta kotiček zemlje, da ga obsipa zlato solnce s svojimi milimi žarki. — Truden si, prijatelj, razgled te je omamila? Pa kar z menoj, ne bo ti žal. Previdno stopaj! Tik groznega prepada sva že, in lahko si prej v Podvetrovski vasici negoli bi ti bilo drago.

Na mestu sva. Glej, tu razpelo! Lesen križ, starosti že trhel. Tu sediva pod drevesa v hlad, pa se pomeniva kaj o Podvetrovski steni. Ljudje vedo marsikaj o nji.

Ljudje pa pravijo:

Bilo je v starih, starih časih. Tedaj so obiskali Rimljani našo domovino. Kod niso vse bili! Tudi do Podvetrovske stene so prišli. Morali so na svoji poti proti severu. Čez Zilo so tukaj menda tudi postavili most; znano sicer ni, a Rimljani so bili v zidanju mostov mojstri in radi so jih zidali. Vsak narod ima v svoji dobi posebno ljubav do posebne vrste stavb. Nočem poseči daleč nazaj ter spomniti na egipčanske piramide, na grške templje, na kitajski zid in drugo. Saj imamo v najbližji bližini in v današnjih časih dokazov dovolj za to. Slovenci n. pr. so kaj radi zidali cerkvice, menda zato, ker so uvideli, da imajo le na onem svetu še kaj upati. V zadnjem času zidajo tudi „Narodne dome“, ker se jim zdi vendarle prekrivično, da bi jim drugi narodi kar tako odrli kožo. Nemci pa kaj radi zidajo Bismarkove stolpe, most do Adrije ter plot, s katerim bi najrajši zabili Slovincem pot do vsake izobrazbe. — Kako je z rimskim mostom čez Zilo, torej ne vem natanko, le slutim. Da so pa tudi Rimljani obračali svoje oči ob Podvetrovski pečini navzgor, je gotovo. Njihov most, če je stal, je razpadel, a drugi sledovi pričajo o bivanju Rimljanov tik te skale.

Ko je nameč zidal podvetrovski gozdar svojo hišico tam ob stari poti, so izkopali ljudje par rimskih ostalin; govori se, rimski grob.

* * *

Dokaj let pozneje se je dvignil na Podvetrovski skali ponosni grad Podvetrovskih vitezov, „bramba dežele in prebivalcev“. Kar se tiče brambe, so v sili branili navadno le lastne butice, sicer so pa varovali pot v Beljak, da niso roparji napadali potujočih trgovcev. Dobro se jim je gotovo godilo gospodom v gradu in marsikaterega raka iz Zile ali marsikatero ribico iz tedaj še obstoječega brnškega jezera so pohrustali poleg slastne divjačine. Tedaj se je namreč brnško jezero še lesketalo v solčnih žarkih. Tik Zile je bilo, med sedanjo postajo Mlinare in potokom Bistrico. Morda je potok tekel celo skozi jezerce. Tla so tamkaj še danes močvirna in polna mlak. Mostu v onih časih menda ni bilo nobenega pri Podvetrovem. Rečem, menda, a lahko bi rekel gotovo. Zila sama na sebi, takrat brez dvoma še ne regulirana in zato na široko tekoča, ni niti sedaj tako globoka, ko ji je zaožena struga. Morda je bil plav na onem mestu, kjer je sedaj most, a to bi bilo za one čase že potrata če ne radi plitvosti reke sploh nemogoče. Hodili so tedaj ljudje kar skozi reko. Ni jim bilo treba drugega nego sleči si čevlje, če — so jih imeli. Vozove so pa kar enostavno prepeljali skozi vodo. V tem domnevanju me potrjuje tudi oni stolp tam doli v vasi, ki je bil ponoči gotovo deloma razsvetljen ter je tako bolj natanko določeval mesto, kje se da reka z lahkoto prebroditi. Tedaj nekak srednjeveški celinski svetilnik. Nu, morda se motim.

Resnica pa je, da srednji vek ni imel posebne ljubezni do zidanja mostov in oskrbovanja

Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

mu trgovcu, češ, zadruga mi ponuja 10 več, če ve to potem trgovec, in če že ničesar ne zasluži, ponudi še desetico več. Zadržno vodstvo ima brez dvojbe več trgovske zmožnosti, kot katerikoli drug, zato je v položaju primerno prodajati, vsekako pa je mogoče, da kedaj kak trgovec ponuja nekoliko više, če se cene tako povzdigujejo, kakor n. pr. lani pri leči, a pridejo drugi dnevi, ko je zopet zadruga znatno višja v ceni.

Kar se tiče trgovine z lečo, je treba morebiti zadržnike opomniti, da je bilo prejšnja leta treba ta pridelek prav očasnno spraviti. Pozneje je prihajalo prodajanje od tedna do tedna slabše in končno se je trpela škoda: škodo so imeli kmetje ob nizki ceni, škodo pa tudi zadruga, ki je vselej oškodovana, če padejo cene, ker mora dati že popred zadržnikom dnevno ceno, ne da bi se vedelo, ali bo mogoče za to ceno tudi prodati? Lani pa je cena neprestano rastla skozi vso zimo. Vzrok nenavadne prikazni bilo je popolno pomanjkanje ruske leče. Revolucija je zdaj na Ruskem utihnila, in brez dvojbe bo tudi ta država, kakor sicer, izvažala svojo stročnino. Zato imamo pričakovati letos, da se bo prodajanje vršilo kakor prejšnja leta, da bo cena sprva najboljša in da utegne pozneje pešati. Torej svetujemo in mislimo, da je pametno, kolikor mogoče hitro pripeljati, kar se leče namlati.

Vsaj se je nekaj sličnega lani doživelo s fižolom; predlanskim je cena fižola rastla čez zimo naprej, lani pa je takoj novembra že jela padati, in kdor je imel fižola nakupljenega, izgubil je mnogo denarja. Žal, da žito ni v ceni tako stanovito, kot bi bilo želeži — kakor n. pr. denar v posojilnici; potem bi bilo lahko delati, a cena se giblje in vsled tega gibanja trpi tudi zadruga. Zadržniki morajo to uvideti.

Gospodarje na severni strani Velikova opozarjamo, da zadruga tudi v Velikovcu zopet deluje; naj bodo zvesti našemu društvu, ki so tja do zdaj vozili, in naj se prizadevajo, pridobiti še druge. Z dnem, ko bodo posestniki vsaj večinoma udje našega društva, ko bodemo videli, da se društva za zaupanjem poslužujejo, ko bo vsled tega tudi gmotni uspeh boljši, to se pravi, ko bo moglo društvo malo več zaslužiti, bo društvo vzelo vroke tudi skupno prodajanje živine. Dokler se pa že pritu le z veliko težavo in skrbjo dela, društvo ne more nastavljanje več uslužbencev in si nakopavati novih skrbi.

Posebno volitve, ki so se vršile letos, morejo biti kmetom kašipot: proč od liberalnih strank, proč od zapeljivcev naroda. Sprejemal bo žito v Velikovcu le posestnik Hornar in le on je pooblaščen, sprejemati tudi plačila. Zadržniki naj dovažajo zaradi tega le ob sredah ko je tržnica. Vsaj je za vsakogar mnogo časa zamujenega, ki večkrat dovažajo po drobnem, zato je želeži, da se kolikor mogoče

vozijo večje množine in to le ob sredah. Da bi bilo vredno, bi eventualno delovanje uredili tako, da v Velikovcu sprejema tudi ob sobotah, to pa le, če se dovažanje v Velikovcu zdatno pomnoži.

Pozdravljamo vse rodoljube: delajte za svoja društva in podpirajte jih s sodelovanjem. Zbirajmo v njih naše posestnike, ki so vsled političnih borb vsi zbegani, zbirajmo jih posebno letos, ko so se v veliki večini tako zvesto držali krščansko-narodne stranke.

Glavna skupščina družbe sv. Cirila in Metoda.

Glavna skupščina družbe sv. Cirila in Metoda se je vršila v Bohinjski Bistrici dne 6. avgusta. Predsednik Luka Svetec je otvoril zborovanje kažoč na napore nasprotnikov, ki se jih mora posnemati, ako se jim hočemo uspešno opreti; pri tej družbi naj bodo vsi edini — brez razlike strank. Potem je govornik povdarjal zasluge g. msgr. T. Zupana za družbo sv. Cirila in Metoda in je pozval zbor, naj bivšemu predsedniku izkaže največjo čast, ki jo družba zamore izkazati, ter ga imenuje častnim članom. Predlog se je enoglasno sprejel.

Tajnik dr. Svetina je poročal potem o društvenem delovanju v preteklem letu. Tudi tajnik je opozarjal, kako dva nasprotnika: Nemec na eni in Lah na drugi strani valita slovensko deco v svoje šole, zato je treba stati na braniku. Družbino vodstvo imelo je 11 sej, šolski in gospodarski odsek 16. Družba je vzela v svoje oskrbovanje tudi šolo v Št. Jakobu, kar ji bo prizadelo novih stroškov in na Muti se bo prej ko mogoče otvoril tudi deški razred. Podružnic ima društvo 152, članov 8000; nove podružnice so nastale pri Št. Jakobu v Trstu, na Boh. Bistrici in v Št. Jakoba. Poročevalec omenja še pokrovitelje, ki so to leto darovali društvu po 200 kron. Družba je vzdrževala 5 ljudskih šol s 17 razredi, v katere je hodilo 1141 otrok, prištevši deco v otroških vrtcih, vzgajalo se je v družbinih zavodih 2000 otrok.

Da bi se dobilo primernih sredstev, svetuje govornik, da bi vsak Mohorjan dodal 10 vin. k svoji letnini, kar bi dalo družbi letnih 8000 kron, vrlo so si prizadevali nabirati za družbo gg. akademiki, tudi prodaja družbinih razglednic se je dobro obnesla, častna dolžnost vseh je, rabiti za svoja pisma narodni kolek, družbine užgalice dale bodo napred 6000 kron na leto. Končno je opominjal govornik k složnemu delovanju.

Dr. Žerjav dejal je, da naj bodo glavne skupščine prihodnjč ob nedeljah in ne ob delavnikih, ker v družbi ne delujejo v prvi vrsti duhovniki, marveč svetna inteligenca. Treba je več upliva na šole, v razgovor vzeti se mora vprašanje samostanskih šol, mesto šolskih sester

treba nameščati svetne učitelje, ki imajo ugleda v ljudstvu.

Blagajničar dr. Hudovernik poročal je o letnem računu. Omenja, da dela le 88 podružnic, da jih 65 pa spi! Družba bode prihodne leto potrebovala 70.000 kron.

Jurist Rekar kritikoval je v nekaterih točkah gospodarstvo društva, katerim se je deloma pridružil tudi blagajničar. Končno se je prečitelo dr. Ravniharja nadzorniško poročilo.

Po teh točkah se je imel voliti novi družbini odbor. Očividno pod patronanco starega odbora so se za novi odbor sestavila izključno imena pristašev liberalne politične stranke, le Korošci so se izkazali toliko mili, da so sprejeli g. prošta Gr. Einspielerja. Od zdaj naprej ni bila skupščina nič več podobna shodu zrelih mož, marveč burnemu dijaškemu sestanku. Predsednik ni več predsedoval, govoril ali kričal je vsakdo. Dr. Brejc se je s silo pridružil k predsedniški mizi, hotoč svariti odbor, g. Treiber je zlasti v imenu konservativnih obmejnih Slovencev ugovarjal. G. Iv. Hribar je nato priporočal svojim ljudem kompromisni odbor, v katerega bi se vzel še g. Detela. Končno se je volilo po listkih, in ker so imeli gg. akademik vsa pooblastila, voljen je bil ves odbor liberalne stranke.

Nekateri zastopniki obmejnih Slovencev, za Koroško gg. Grafenauer, dr. Brejc in msgr. Podgorc, za Štajersko dr. Korošec, dr. Verstovšek, za Kranjsko kanonik dr. Kalan, posl. Pogachnik izročili so po državnem poslancu Grafenauerju predsedništvu družbe izjavo, v kateri obžalujejo, da se je novi odbor volil potem majorizacije, ker se društveni namen da doseči le sporazumnim delovanjem.

Koroške novice.

Cesarjev prihod. Cesar pride v Celovec dne 4. septembra. Zelo primerno bi bilo, da bi koroški Slovenci, ki tvorijo celo po uradni statistiki eno četrtino deželnega prebivalstva, pozdravili svojega vladarja v Celovcu posebno že ob prihodu. Naj bi slišal cesar iz ust slovenskega koroškega ljudstva, da je nesramna laž, ako trdijo naši nasprotniki, da Slovencev ni na Koroškem, da je Celovec, stolno mesto dežele, bolj nemško, kakor nemški Berlin, naj bi naš cesar iz tisočev slovenskih ust v središču dežele, v napol slovenskem Celovcu, iz navdušenih slovenskih živio-klicev izpoznal, da biva v deželi poleg oholega Nemca narod, slovenski narod, ki je udan z dušo in telesom svojemu vladarju, drugače kakor pa oni, ki hočejo celo ob tem slovesnem trenutku pokazati sivolamemu starčku na cesarskem prestolu s svojimi frankfurtaricami, da sicer njihova usta kriče

cest. Gospoda je jahala, kdo drugi si je pa lahko polomil zobe ob korenkah in kamenju. Sploh se je spomnila gospoda drugih ljudi le tedaj, ko jih je rabila. Tako tudi Podvetrovski vitezi.

O slednjem tega rodu trdi ljudska govornica, da je začutil v sebi poklic roparskega viteza, t. j. napadati je začel mimoidoče trgovce in njihove vozove. Ta obrt mu je nesla lep dobiček, ki je bil vedno povsem čist — dobiček namreč.

Slednjč mu je stopila deželna gosposka na prste. Oblegale so njene čete roparsko gnezdo, in sila je bila velika, pomoči in rešitve od nikoder.

Vitez ni preostalo drugega: ali neprosto-voljno sicer, zato pa visoko viseti, ali pa globoko — pasti. Izbral si je poslednje. Vrgel je, po ljudski pravljici, svojo ženo v grajski vodnjak, on pa je zajahal svojega najiskrejšega konja. In zapodil ga je v skok čez pečino.

Ljudje božji, to vam je bil skok! Dvesto metrov in še nekaj čez, kaj takega še ni bilo na svetu.

Na dnu se je vitez kajpada razletel na drobne kosce.

* * *

Nekoliko kasneje je bilo, ko so bamberški škofje ki so imeli tod posestva, popravili staro pot (tudi nazvano: rimsko cesto) okoli Podvetrovske skale. To so tudi naznanili s posebno kamenito ploščo, ki je bila poprej vzdana v Jernejevo (Bartelčevo) hišo Podvetrovim, a so jo pozneje prenesli v živo skalo poleg nje. Na tej plošči se bere letnica 1575.

* * *

Napoleonovi časi so prinesli tudi precej življenja okolici krog Podvetrovske stene. Preko Predela in Naborjeta so pridri francoski vojaki. Držali so se le bolj glavnih cest v dolini. V gorah itak niso imeli kaj iskati, pa tudi vsled raznih izkušenj niti iskali niso. Tako so prišli tudi v bližino Podvetrovske skale. Ljudje sosednjih vasi so bežali pred njimi. Brnški kmetje so, kakor govori ustno izročilo, gnali svojo živino in svoje — žene v „Gropiški graben“, ki je bil menda zatekališče še izza turških časov. Zenam in živini so bili namreč zmagovalci sveta sila nevarni.

Pri Podvetrovem so hoteli prekoračiti Zilo. Pozdravili so jih strelji iz avstrijskih nasipov. Francozi se niso obotavljali dolgo, vzeli so že pol sveta, vzeli so še te nasipe. Obležalo jih je seveda precej, za vedno. Na desnem bregu padle vojake so pokopali Brnčani. Bili so mrlički skoro sami mladeniči, golobradi, lepi in blede. Eden njih je v smrtni uri objel mlado vrbo tam ob Zili. Bog ve, koga je menil objeti! Našli so ga kmetje kako se je, bolest v obrazu, držal krčevito za mlado drevesce. Pokopali so njega in njegove tovariše kar tam, kjer so jih našli, doli v „ovšju.“

V poznejših časih je Zila odnesla junaške grobove.

* * *

Nu in pozneje je nastopila doba voznikov, katerih pa sicer na tej poti nikoli ni manjkalo. Tedaj je že lesen most pri Podvetrovski skali skrbel za udobnost potovanja.

Če že ne prej, so se jeli vozniki sedaj obračati po mnogo krajši smeri sedanje ceste v

Beljak. Podvetrovim so dobili vozniki priprego. Krčme so bogatele.

Domači vozniki pa so se pri vračanju iz Beljaka rajši izognili mostu ter s praznimi vozovi prebrodili Zilo nekoliko poprej in sicer tam nekje, kjer sta sedaj železniška mostova. S tem so si prihranili lep ovinek, morda tudi kak groš, če je bilo treba tedaj plačati kaj mostovine, kar ni izključeno.

Vračali so se pa navadno kasno zvečer. Tedaj pa se je jela prikazovati na Zili neka strašna pošast. Priplavalo je nekaj čudnega, temnega po rečni gladini navzdol, in v temno noč je zadonel strašen krik: „Juuu, juuu!“ da je odmevalo od Podvetrovske stene. Vozniki so se te pošasti do dobrega zbal in dejali so, da plava po vodi vrag, ki išče dušo. Nič več se niso vračali skozi reko. „Strašilo“ pa je še nekaj časa in rajni Čičlov Zep je to „strašilo“ še sam videl in slišal. Njemu prepustim tudi odgovornost za istinitost te prikazni, ki je baje izginila jedva, ko se je utopila v Zili stara Rutarica iz Peč.

Pokojni Čičlov Zep pa vam je tako imenitna oseba, da ne smemo kar tako mimo njegovega spomina. On je znal mnogo pripovedovati iz prošlosti najbližje mu okolice. Bil je pa tudi jezikoslovec. Trdil je, da izvira ime Brnc a iz Brvnca, češ, od koder koli si hotel priti v vas, iti si moral poprej čez brv, kar je deloma še dandanes resnično.

* * *

In še kasneje se je spenjal ob Podvetrovski steni od dna pa do vrha tja gor temnordeče

„heil“ njemu, a njihova srca hrepene tja preko avstrijske meje v nemški rajh. Pozivljamo torej slovensko ljudstvo, da v čim največjem številu pride pozdravljat cesarja v Celovec. Slovenske, p o c. k. r. v l a d i p r i z n a n e b a r v e i n s l o v e n s k i p o z d r a v i n a j o z n a č u j e j o c e s a r j u o n e, k i g a v r e s n i c i l j u b i j o! In res smo radovedni, ali se bodo drznili naši zatiralci tudi v pričo našega vladarja pokazati svojo besnost nasproti nam? Naj bi le, bi se cesar vsaj prepričal, da so resnične naše pritožbe! — Vse natančnejše podatke o cesarjevem prihodu priobčimo pravočasno.

Cesarski manevri se vršijo letos 5., 6. in 7. septembra. Dne 7. septembra se odpelje moštvo, ki gre na dopust, naravnost k svojim dopolnitvenim kadrom; od pešpolka št. 7 in lovškega bataljona št. 8 peš, od drugih pešpolkov z železnico. Moštvo vojaških oskrbovališč gre na dopust šele 15. oktobra. Pri topništvu lahko odredi korno poveljstvo, da v slučaju potrebe ostanejo dopustniki do prihoda novincev pri polkih. Onim dopustnikom, ki bi hoteli služiti še eno leto, se šteje to leto za tri vojaške vaje. Novinci se vpokličejo šele 16. oktobra.

Za ljudske knjižnice na Koroškem so nadalje darovali: G. dr. Ferdo Müller, odvetnik v Celovcu, 20 K; gca. Štef. Scheligo nabrala pri zborovanju učiteljskega društva v Rajhenburgu ob Savi 8 K 40 v; g. Blaže Ranc, poštni asistent v Volšpergu, je poslal okrog 50 knjig; g. Fr. Ramovž, dijak v Borovnici, je daroval 20 knjig. Priscrna hvala! Prispevki blagovoljijo naj se poslati na naslov: iur. Rafko Petrična Lešah, p. Prevalje, Koroško. Za slov. akad. fer. društvo „Goročan“:

iur. R. Petrič, tč. preds.

Prodajalce sadja — kmete iz mesta in okolice, ki dovažajo sadje na mestne trge — opozarjamo, da ne pripeljejo — nezrelega sadja na prodaj, ker bi jim iz tega lahko nastale sitnosti, ter bi znali biti obsojeni v večjo globo, nego so za sadje skupili. Zadnje nedeljo sta n. pr. bila tukaj v Celovcu 2 dovoznika radi prodaje nezrelega sadja nanzanjena in bosta najbrže kaznovana. — Tudi zapazi naj se tako sadje, kakor vsa druga na trg pripeljana jedila, č e d n o, ker se inače mestna gospoda spotika nad neokusnostjo.

C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu opozarjamo v njegovem lastnem interesu, da blagovoli upravitelje podrejenih mu poštinih in brzojavnih uradov, (oziroma poštinih nabiralic opomniti, na postavno zajamčeno **uradno tajnost**, investnejše opravljanje jim poverjene službe, kateri pregrehi se zadnji čas v nekaterih krajih na Spodnje Koroškem škandalozno prelamljata.

Št. Jurij pri Celovcu. Na tukajšnjem pokopališču delajoči studenčar Jernej Lukner, rojen v Žvabeku l. 1869, je dne 30. t. m. nenadoma prebarvan lesen stolp, skozi katerega je ulivala družba „Union“ na svoj račun šibre, svinčene kroglice in druga slična zdravila. Ta stolp sem v mladih letih videl še jaz. Pokvaril je ves pogled na ogromno steno. Nu, postal je star in trhel. Zdaj ga ni več, odnesli so ga in s tem zbrisali ono „črto skozi prirodo“.

* * *

Dovolj sem vam povedal tega, kar je nagromadila ljudska govornica okoli Podvetrovske stene. To gotovo še ni vse, in dodal bi rad še kaj. Ali vidim vas tako — žejne. Skrajni čas je, da jo udarimo dol v gostilno.

Krčme Podvetrovim so gotovo zelo stare. Ne trdim to o sedanjih krčmah, a menim, da kar vas obstoji, imela je svoje hrame. In naj je pretakal sedaj Rimljan svoja južna vina, ali Slovenec svoj ol, gostoljubne hiše so tam doli vedno bile, in naj so pili premagovalci vsega sveta, ali nemški hlapci iz grada, ali slovenski kmetje, ali beneški trgovci, ali Francozi, točilo se je tam doli vedno za dober denar.

Ne obljubljam vam nič posebnega, kislino vino in grenko koroško pivo bomo tam doli dobili, zato pa imeniten ržen kruh.

Stojte! Pri tem ovinku še slednji pogled v dolino. Vedite da ga ni naroda v Evropi, ki bi si ne ogledal vsaj po enem zastopniku te skale. A pomnite, kolikor jih je šlo tudi tod mimo, ta zemlja, ta zemlja tu doli je — s l o v e n s k a. In priča mi Dobrač v ozadju!

znorel ter žugal istotam delajočemu zidarju da ga bo zaklal. O tem obveščeni žandarjem se posreči, ga zvezati, nakar so ga prepeljali v celovško norišnico.

Iz šenttomaške občine. Predrznost naše občine, ki hoče prednjačiti drugim, je obrodila pod Wieserjevim okriljem lepe sadove, ki so se pokazali pri zadnjih državnozbornskih volitvah. Nismo hoteli delati zdražbe, in zato tudi nismo ovadili kope protipostavnih slučajev pri volitvi. Pa glej! Ljudje, ki nosijo cele lehe pregrešnega masla na glavi, so ovadili našega gosp. župnika protizakonitega postopanja pri zadnji volitvi ter so se zraven pošteno lagali. Ker pa ima laž kratke noge, se je resnica kmalu pokazala, in sodnijsko postopanje proti gosp. župniku je bilo ustavljeno. Cela akcija je izšla iz občinskega urada, ki mu župani mož, ki na dan volitve ni mogel prehaliti nemškonalne poštenosti, na krščansko stranko pa ne dovolj gnojnice izliti. Gospod „purgarmajster“, je li to tista hvalisana odkritosrčnost, kateri so nekari vaši somišljeniki zapeljani hajlali? Kaj pa, če bi začeli mi navajati liberalne mogočnejše, ki so volilcem trgali volilne listke iz rok in tirali potem te volilce kakor ovce k mesarju, kaj ko bi javili vaše ljudi, ki so svojim poslom zapovedali, koga morajo voliti, in ki so glasove z žganjem podkupovali? Kaj bi bilo? Nič družega, nego pol tucata mandelcev bi grizlo ričet. Menili smo vse to zamolčati; sedaj pa opišemo kot odgovor na ovadbo naše „prve koroške občine“ tukajšnji nasprotni volilni manever samo na splošno, ker ne privoščimo nobenemu trdih cmokov. Povemo vam pa, da odslej ne bomo imeli pri nobeni volitvi več nikakih samaritanskih ozirov.

Borovlje. (Surovost privandranih Nemcev.) Ni ga poštenega človeka v Borovljah, ki bi ne obsojal znano surovo postopanje g. Streina, c. kr. učitelja na tukajšnji strokovni šoli proti slovenskemu dijaku. Da bi se človek, ki je privandral k nam s trebuhom za kruhom in ki se šteje med inteligenco, mogel tako daleč spozabiti in javno brez vsakega povoda oklofutati domačina, to je bilo celo domačinom preveč, akoravno so toliko in toliko let vajeni komande privandranih Nemcev in hvalijo njihovo kulturo in olikanost. Vsak preprost delavec, celo vsak hlapec, ki ne zna ne brati ne pisati, se je zgražal nad takšno surovostjo in podivjanostjo. Strein je bil sodnijsko obsojen in vsak bi si mislil, da se bodo ti gospodje malo spametovali in svojo jezico ohladili — zato bi jim priporočali mrzlo kopel trikrat na dan. A kaj še. Ni trajalo dolgo in „oberforštinar“ Rainer, ki je tudi prišel od nekod k nam, ki je znan po svojem finem obnašanju nasproti domačinom, oklofuta na goriškem polju fanta Šašna iz Dobrave, da je ves otekel in bled priletel domu. Več k temu dogodku ni treba pripomniti. Upamo pa, da sčasoma vendar enkrat uvidijo naši ljudje, v čem obstoji kultura, ki jo hočejo taki gospodje nam usiliti, ki je itak dosti znana pod imenom nemčurska. Če bo šlo tako naprej, kakor dozda, morajo zasloveti Borovlje še kot „šprohinsl nemških klobutarjev.“

Borovlje. (Državna germanizacija.) Dobil sem v roke vozni listek Jesenice-Borovlje. Listek je sicer enojezičen, a strmite in poslušajte: za postajo Ober-Ferlach na voznem listku ni slovenskega imena — morda radi tega ne, ker so Borovlje baje popolnoma nemške in ker tudi na postaji v Borovljah ni slovenskega napisa, ampak samo na stranišču. Na listku stoji namreč: „Assling — Ober-Ferlach“ in „Jesenice — Ober-Ferlach“.

Sele. Tukajšnji nemški učitelj Samouniggggg (pd. Ceremovnik, sloki dedec in močni varuh občje spoštovane gospodične Lenke Magek, tudi Fuzel imenovane, sedaj učiteljske kuharice v Selah), prav pridno uči otroke spoznavati tisto ime nitno plavo cvetlico, ki ji v Selah n e m š k i p e z d e c pravijo. Seveda otroci ta pezdec tudi pridno nabirajo, kmetom delajo škodo in s tem ozaljšani hodijo v šolo. Da si ta pokveka upa nevedne otroke učiti izzivanja ter s tem dražiti mirne Slovence, je nečuveno in predrzno. G. nadzorniku mora biti zadeva znana, saj je bil sam v šoli, in lahko videl to izzivanje; dobro bi bilo, da bi mu priporočil se učiti moralike, otroke pa lepšega obnašanja, saj tako nobeden več ne pozdravlja. Popč, ti pa glej, da se poboljšaš ter si ne drzneš več izzivati, sicer te postavimo na hlad in ti ob priliki tvojo kosmato vest še bolj izprašamo.

Svetna vas. (Modri ljudje) se najdejo tukaj na železniški postaji. V dokaz naj navedem par slučajev. Prvi prizor: Prav ponižno prosim za vozni listek v Borovlje. — Wohin wollen Sie? (Kam hočete?) — V Borovlje! —

Was heisst Borovlje? (Kaj se pravi „Borovlje“?) — Ferlach ist doch deutsch; es steht ja da nur „Ferlach“ oben, nicht aber „Borovlje“! (Borovlje so vendar nemške; na voznem listku je vendar samo „Ferlach“ zapisano, ne pa Borovlje.) — Drugi prizor: Na isti postaji prosim za vozni listek do Bistrice v Rožu. Uradnik-postajenačelnik, starejši, išče nekaj časa po predalih po listku tega imena ter ga seveda ne najde. Potem premišljuje nekaj časa ter reče končno: aha, Rosenbach (Področica)! smehljaje se prav zadovoljno, ker mu je sv. duh vendarle razjasnil bistro glavo. — Navedel bi lahko še več sličnih „prizorov“, ki vsi jasno dokazujejo, na kak lep način hočejo izbacniti naša stara slovenska imena, in sicer tudi tam, kjer so dvojezični napisi in je s tem že na zunaj označeno, da se uraduje in mora uradovati nemško in s l o v e n s k o.

Skočidol. (Novomašal) Zlatorumeno solnce je vzhajalo izza gora dne 4. avgusta in naznanjalo najlepši poletni dan. Staro in mlado se praznično oblači in hiti peš in na vozovih od vseh krajev proti farni cerkvi, kjer bo pel novo mašo č. g. I v a n S c h i l l e r. Nad vasjo pokajo krepko topiči. Razobešene ponosno plapolajoče trobojnice na daleč okoli naznanjajo, da je novomašnik pravi mož na pravem mestu. Ganljivo je bilo poslušati, in marsikateremu so porosile solze iz oces, ko je družica, mladenka Micka Heber pred odhodom pri njegovom domu v lepih, v srce segajočih besedah častitala g. slavljencu, da se mu je posrečilo vzpeti do tako vzvišenega smotra. Častitala je slovenski domovini, ki dobi tako vnetega boritelja v verskem kakor v narodnem oziru. Ljudstvo katerega je bilo polno naltlačeno, je pazno poslušalo ognjevite besede ime nitnega pridigarja č. g. profesorja Kavčiča iz Maribora, kateri je razpravljaj dolžnosti duhovnika proti ljudstvu in ljudstva proti duhovniku. Po končanem slovesnem opravilu so se zbrali sorodniki in prijatelji na domu novomašnika in napolnili lepo okinčane in z napisi okrašene pripravljene prostore njegovih dragih gostoljubnih staršev. Da bi pa gostje niti trenutok ne imeli priložnosti misliti na kak dolgčas, so poskrbeli vrli dravski pevci in domači tamburaši, kateri so izvajali vesele narodne pesmi in druge komade. G. Markovič iz Rožeka je poskrbel, da je cela vesela družba točno prišla na papir. Tako je le prehitro minul ta za celo okolico pomenljivi dan. Bog živi g. novomašnika dolga leta pri krepkem delu!

Žabnice. Slavno uredništvo! Na dopis Žabnice v št. 33. od 3. avgusta odgovorim sledeče: 1. Da nisem v „Miru“ razglasil izpraznjene službe organista in cerkvenika je vzrok, ker je inserat v „Miru“ predrag. 2. Da se nismo ozirali na učence celovške orglarske šole, je vzrok, ker morajo za tako plačo malo več znati. 3. Da je bil odpuščen organist Kavčič, zgodilo se je na željo občine, v kateri je živel v vednem nemiru; da je bil drugi odslovljen, se je zgodilo, ker je bil sprejet po napačno razumljenem priporočilu č. g. prošta Einspielerja, a bil nezmožen ter delal povesod dolgove, tako da so ga iskali vedno pri sodnji; da je zdaj odslovljen Karl Fuks, se je zgodilo na zahtevo cerkvenih ključarjev iz jako važnih vzrokov. 4. Da ni bilo na dan sv. Trojice in dan sv. apostolov Petra in Pavla božje službe v Žabnicah, je vzrok: a) ker je itak večina Žabničanov tiste dni na sv. Višarjah; b) ker imajo komaj $\frac{3}{4}$ ure na Trbiž; c) ker tujega duhovna najti gotovo nisem dolžan, ako mašujem v s v o j i f a r i — kaplana pa nimam. Prosim za ponatis v prihodnji številki.

Dr. A m s c h l
župnik.

Dobrlavas. Po pravico za streljanje na predvečer sv. Cirila in Metoda je šel vrl tukajšnji fant v občinsko pisarno. Tajnik se je nekaj časa obotavljal, šele ko se je zavedni fant odločno postavil in zahteval, je pravico dobil. Dobi pa jo je samo od 8. do 9. ure zvečer. Ko je hotel imeti nekoliko dalje, dejal mu je občinski tajnik; da ljudje potem n e m o r e j o s p a t i. Dobro ga je nato zavrnil naš mladenič, češ: „Ko pa ste pri zadnji občinski volitvi zmagali in nato streljali do polnoči, smo pa mi le mogli spati!“ — Gosp. občinskega tajnika, ki je tako skrben za nočni mir in mu je toliko za to, da bi mogli ljudje spati, prosimo, da naj bi se z vso skrbjo tudi pobrigal, da bi potihnil ponočni krič in dirindaj in vpitje in rjojenje po dobrolskih (nekaterih) gostilnah in kegljiščih in ponočne dirke po cestah v poznih ponočnih urah n. pr. o b e n a j s t i h, d v a n a j s t i h, o b e n i a l i p a ž e t u d i z g o d a j v j u t r u n. p r. o k o l u d v e h. Prosimo ga mi, ki bi radi spali ponoči, kakor je sicer navada med ljudmi, ne podnevu, kakor je to navada nekterih

„pridnih“ Dobrolcev. Vzbudi nas včasih iz sladkega spanja hrup, kakor bi prihajal Turk v deželo. Pa tudi gospodu županu priporočamo to. Če nam v tem oziru pomaga, naj si bo svest, da mu bomo bolj hvaležni, kakor če seda po liberalnih, nemškutarskih shodih, kakor v Šinčivasi pred volitvami na predsedniški stolec.

Že naprej zato hvaležni Dobrolci, ki bi ponoči radi spali.

Staravas pri Št. Lipšu. Cenjeno uredništvo! Prosim objavite sledečo izjavo: Ker me naši posilinceji celo v gostilnah napadajo in eden kar v mojem obrazu hoče brati, da sem članek v „Miru“ z dne 6. julija 1907. števil. 29. naslovljen „Št. Lipš“ v katerem se imenuje Železnik, Rigl, Žagar i. t. d., spisal jaz, izjavim, da z dotičnim člankom nisem v nobeni zvezi.

Andrej Božič, p. d. Kunc.

Pri p o m b a uredništva. — Potrjujemo, da g. Božič z omenjenim člankom ni v nikaki zvezi.

Mižica. (Nove orgle.) V Mižici pri Prevaljah je postavil občeznani orglarski mojster Janez Kuhar nove mehanične orgle s sledečo dispozicijo: 1. principal 8, 2. gamba 8, 3. gedekt 8, 4. salicional 8, 5. colina 8, 6. flauta-harmonicque 4, 7. oktava 4, 8. oktava 2, 9. kornet 2³/₄, 10. cello 8, 11. subbas 16. Manual obsega 54 tast, pedal 27. Nad pedalom postavljeni so 3 zbiralniki: mezzo-forte-izločevalec. Imenovani mojster je postavil na Koroškem že več orgelj, med drugimi tudi orgle v celovski farni cerkvi z 18 registri. Kakor pri vseh orglah se je tudi pri mižiških pokazal Kuhar kot mojster v intonizaciji. Vsem registrom brez izjeme je znal dati njim primerni značaj, posebno pa se mu je posrečila flauta-harmonicque, rahlo doneča colina in salicional. Kombinacija poslednjih dveh registrov izvabi orglam neki lahko tresoč glas, ki sega poslušalca res do srca. Dne 25. julija odobrvala sta orgle gg. Osvald Gatterer, stolni pevski vodja v Celovcu in Anton Stres, župnik Pod kloštrm. Popoldne ob 2. uri igral je g. Gatterer Bachovo cismoll fugo, neko Rheinbergerjevo fantazijo in Stehlejevo fantazijo o avstrijski himni. Pri tem koncertu pokazale so se vrline mojstrskega dela v najboljši luči. Marljiv g. župnik Premru, ki je z velikim trudom nabiral denar za nove orgle, postavil si je s tem delom spomenik, ki mu bo še tedaj, ko bode počival že v grobu, glasno pel čast in hvalo. Mižiške farane pa je 25. julij potrdil v prepričanju, da niso storili slabega koraka, ko so izročali stavbo novih orgelj g. Janezu Kuharju.

Planinska kočna na Poreznu se, kakor je naznanjeno, slavnostno odprla dne 11. avgusta t. l. Koča je popolnoma dograjena in tudi prav udobno opremljena; obiskovalci se prav pohvalno izražajo o nji. Vsled nove bohinjske železnice ima sedaj Porezen tako ugodno pozicijo, da gotovo postane v kratkem času ena izmed najbolj priljubljenih in obiskovanih naših gora. Lahek dostop od treh strani, znamenita flora, dobra studenčnica in predvsem nepričakovano obsežen in diven razgled, so prednosti Porezna, da ga je že pred gradnjo železnice in vzlic zelo neugodnih komunikacij obiskovalo mnogo planincev.

Cerkljanska podružnica S. P. D. je ob času stavbe nove železnice uvidela potrebo po koči na Poreznu in po vzpodbudi poznavalcev tega hriba, odločila se je staviti to kočjo, ki stoji sedaj zidana iz kamnja in cementa ter krita z eternitom prav na vrhu Porezna in čaka 11. avgusta slovenskih planincev, da jo slavnostno odpre. Neometane, kamenite zunanje stene kočje napravijo na gledalce vtis silnosti in mogočnosti, ki se popolnoma ujema z mogočnimi pečinami v ozadju stoječih triglavskih skal in gora.

Zanimanje za to otvoritev narašča od dne do dne in ta dan postane na Poreznu glavni sestanek slovenskih planincev v letošnji sezoni:

Osrednji odbor S. P. D. v Ljubljani napravi oficijelni izlet k otvoritvi te kočje in tudi druge podružnice se oglašajo druga za drugo, tako da bode na dan otvoritve gotovo lepo število planincev na vrhu.

Gori na vrh zelenega Porezna, kjer se odpre dne 11. avgusta slovenskim planincem nov dom, nova trdnjava na našem zapadu, vabi

odbor cerklj. podr. S. P. D.

Dohod vlakov k otvoritvi kočje na Poreznu: Izstopna postaja za obisk Porezna je Podbrdo ob južnem vzhodu bohinjskega predora. Kdor ima čas in noče izgubiti najboljšega dela noči, naj se pripelje že v soboto v Podbrdo. Oglasiti se je v Štravsovi restavraciji, kjer se bodo dobila tudi vsa nadaljna pojasnila in navodila.

Zadnji vlaki, s katerim je še mogoče dospeti k slavnostni otvoritvi je odhod iz Celovca ob 6:50 h in prihod v Podbrdo ob 9:08 h,

Gostje, ki ne pridejo v Podbrdo, se zbirajo v Cerknem, odkjer bode zadnji odhod ob 8 h zjutraj.

Pri otrokih se ob bljevanju in poletni driski izkazuje kot izborna živilo Kufekejeva moka za otroke brez mleka na vodi, ker v pravilni razmeri obsega sestavine materinega mleka in je torej tudi primerna za izključno prehrano otrok. Beljakovina te moke je neugodna podlaga za razvitek organizmov, ki dajejo povod driski in to torej bolezen ustavi.

Zadružno prodajanje živine.

V sedanjem času se živina lahko prodaja, posebno pitana živina. A kdor razmere pozna, mora uvideti, da je ves način prodajanja neprimerno neokreten, da je prodajanje na eni strani v škodo kmetom, na drugi kupcem. Kadar ni dosti kupcev, goni posestnik svojo živino na sejme, živina trpi pri tem, posestnik potroši veliko denarja, zamudi časa. In kadar kdo živino potrebuje, kako jo mora iskati, kako jo iščejo mesarji, koliko zamudijo časa, in to deloma podraži meso, deloma znižuje ceno, ki jo dobi kmet.

Teško je zapustiti staro navado, včasih pa se mora le kaj novega uvesti, če je koristno in izvedljivo.

Meseca junija t. l. posvetovali so se Tirolci na Dunaju o tej stvari in sklenili, prodajanje živine tako urediti, da se bo vršilo po zadrugah. Ker pa Tirolska ne pridelava toliko pitane kakor plemenske živine, se bo posredovalo le pri prodajanju plemenskih in delavnih goved. Na Tirolskem je nastalo v zadnjih letih mnogo živinorejskih društev, združenih v zadružnih zvezah. Ta društva bodo zvezam vsak mesec naznanjevala, koliko in kakšne živine ima društvo naprodaj. Zveze pa bodo stvar objavljale v strokovnih listih, zlasti v velikem kmetijskem časniku: „Wiener landwirtschaftliche Zeitung.“ Kdor potem želi kupiti živine, naj se obrne na zvezo in naj natančno naznani, kakšno živino potrebuje. Zveza bo potem kupcu naznanila, kje to najlažje kupi, kupec se popelje in zaupni možje bodo pripravljene, brezplačno voditi kupca od hleva do hleva.

Tirolska ima zdaj pet zadružnih zvez za živinorejo, eno za severno Tirolsko, drugo za zadrugo ob spodnjem Inu, tretjo za pokrajine ob zgornjem Inu, četrto za vzhodno Tirolsko, peto za okraj Sterzing.

Te živinorejske zveze začele so tudi napravljati lastne živinske razstave ali sejme, ter niso več navezane na stare sejemske določbe, ki so prečestokrat v prid le raznim mestom in trgov, ne pa posestnikom.

Tako se mora urediti prodajanje živine povsod, tudi pri nas. V „Miru“ se je ta misel že pred leti razpravljala, lahko se izvede, če bi se hoteli posestniki združiti v živinorejska društva, ali če bi hoteli to stvar dobro premisliti in poslužiti se svojih posojilnic in drugih zadrug v ta namen. Naš gospodarski razvoj se ne sme zadovoljiti s posojilnicami, če nočemo popolnoma zaostati.

Društveno gibanje.

Celovec. Prvo koroško tamburško društvo „Bisernica“ v Celovcu priredi v nedeljo, dne 11. avgusta t. l. na Bledu v prostorih Ažmanove gostilne koncert s plesnim večkom. Med koncertom šaljivi kopleti in korjandoli. Začetek ob 3. uri pop. Vstop 30 v. Ker je čisti dobiček namenjen za dobre namene, se preplačila hvaležno sprejemajo. K obilni udeležbi vabi

odbor.

Bistrica v Rožu. Naše kršč.-soc. delavsko društvo priredi v nedeljo, dne 18. avgusta, ob 4. popoldne v prostorih Gašperjeve gostilne v Podsinnjivasi javen društveni shod za somišljenike in prijatelje našega društva. K najobilnejši udeležbi vabi vse somišljenike in prijatelje društva

odbor.

Dobrlavas. Kat. slovensko izobraževalno društvo priredi mesečno zborovanje dne 15. avgusta, to je na Gospojnico, z govori, tamburanjem in petjem. K obilni udeležbi vabi vse člane in prijatelje društva

odbor.

Prevalje. Naše slovensko kat. delavsko društvo priredi v nedeljo, dne 11. avgusta, popoldne ob treh v gostilni pri Šteklu svojo letno veselic o. Spored: 1. Kratek govor. 2. Igra: „Nemški ne znajo“. 3. Šaloigra: „Trije tički“. 4. Šaljiva tombola in petje. K obilni udeležbi vabi

odbor.

Društvo „Mladika“ namerava v zmislu § 3 društvenih pravil s prihodnjim šolskim letom v svojem penzjonatu otvoriti zasebno dekliško ljudsko šolo z omejenim številom učenk. S prihodnjim šolskim letom se otvori I. razred. Zglasila učenk, ki mislijo stopiti v I. razred, prejema društveni odbor v Ljubljani, Gosposke ulice št. 8.

Dopisi.

Sele. Cenjeni g. urednik! Nikoli se še nisem oglasil v Vašem cenjenem listu, a do tega koraka me je privedlo nekaj posebnega. Da pa ne boste mojega dopisa vrgli v koš, se Vam najpoprej lepo predstavim: Jaz sem Šimej, potomec stare Rupartove rodovine, sicer imam še brata Gregorja, ki pa ne maram zanj zato, ker je zidal nemškutarsko hišo. Ako pridete ob priložnosti v Sele, kar vprašajte po „ziranem“ Šimeju, in vsak otrok Vam bo pokazal pot do Jugove ogljarske bajte, kjer sem se v zadnjem času nastanil. In tam sem Vam prav iz srca rad na razpolago. Ko bi se pa mogoče kje srečala, me lahko prav hitro spoznate: imam precej dolgo brado, pod katero se skriva sredenj krof, na glavi pa nosim rusko čepico, kakoršne nima nobeden drug v Selah. Mislim, da bode zadoševala ta kratka predstava in upam, da mi ne bode treba priložiti še fotografije. Mene imajo ljudje za „ziranga“ Šimeja — a tega jim prav nič ne zamerim, saj mi zato dajo repce —. Do sedaj se mi je še prav dobro godilo, jaz sem s Selani dobro izhajal. oni pa z menoj.

Sedaj, že bolj v novejšem času sem pa dobil tovariša, po imenu „zirani“ Jurij, p. d. Fuzelnov Lukek, s častnim naslovom kozji regent ter le v Selah abstinent, katerega se po pravici sramujem in ta pe'lenši dre' mi hoče delati konkurenco ter če biti bolj ziran kakor pa jaz. Jurček me je že res pustil zelo daleč pri neumnosti in jaz revež si ne morem pomagati, da bi ga mogel pri neumnostih prekositi. Ko sem se zadnjič v Čevhovem klanecu malo odpočil ter nadležno žival malo poščegetal, pridrvili so trije še bolj zirani kakor jaz za menoj, da sem se komaj v grmu skrtil, in mislite kdo so bili: učitelja Lukek in Ceremovnik, na sredi sta pa Fuzelna vlekla ter jo prav narodno obirala. Dolgo sem si še tam hlače popravljal, potem sem jo pa mahnil tudi za njimi. Stemnilo se je že, ko pridem blizu Hlipovčnika, kar naenkrat pa zasllišim šumenje, kihanje in pobiranje s tal — in bili so prejšnji, ki so si vsi potni popravljali obleko. Ko sem zadnjič pri Rutarjevi mamci prosil za malo repce, sem mimogrede tudi v hišo pokukal, in glej ga pe'lenš'e'a, zopet sem s ta ziranim skupaj. Tako so se preganjali po hiši, da se je vse kadilo, in nazadnje se vjamejo, učitelja primeta Fuzelna, a ona tudi ni prepočasna in takoj jima je z roko v hlačah — jaz sem takoj odskočil, ker me je kot ziranega Šimeja bilo sram — in čujte, to se je bajte godilo v pričo otrok. Dobra Rutarjeva mamca, ki so mi že tolikokrat dali repce, pa hočejo ta zirani tožiti, ker so celo zadevo preveč lepo opisali in sosedi povedali. Le naj jih toži Jurček, jaz bom pa šel za pričo in bom še več povedal, kajti videl in slišal sem že na svoja gluha ušesa zadosti, tako, da si bode Jurče zapomnil, kedaj je ziranemu Šimeju delal konkurenco. Za danes bom skončal, ter prosim, g. urednik, da tega Jurčku ne poveste, ker se bojim, da bode v norosti še bolj napredoval in potem bi moje staro in slavno ime prišlo ob veljavo in nihče bi mi več ne rekel

Zirani Šimej.

Iz Zilske doline Na svojem potovanju kot hribolazec obiskal sem tudi naše slovenske brate v Kanalski in Zilski dolini. Z žalostnim srcem sem si ogledoval hudournike v Kanalski dolini, kateri so v Žabnicah, Ukvah in Lipolji vasi napravili našim rojakom veliko škodo. Slišal sem tudi pritožbe gospodarjev in siromakov, katerih so se merodajni krogi pri razdelitvi državne podpore pri povodnji leta 1903, po mačehinsko usmilili. Te pritožbe so me tako vznemirile, da sem jo udrl čez ukovsko, goriško, dolsko in brdsko planino v Zilsko dolino in sicer na Brdo, rojstni kraj vrlega narodnjaka, državnega in deželnega poslanca g. Grafenauerja, katerega sem imel čast prvokrat v svojem življenju videti in pozdraviti. Zanimala me je tudi primicija g. Mörtelna v Dolah oziroma na Melvičah, kakor tudi lepo število gostov in drugih udeležencev na novi maši v narodni noši. Posebno me je iznenadilo lepo število deklet z vencem na glavi in v narodni noši, zares krasno cvetje slovenske Ziljske doline. Za celo življenje

mi pa ostane v spominu gostoljubnost vrlih Brjanov in njihov humoristični temperament, kajti njim je ravno tako dobro došel tujec kakor domačin. Da pa tudi v občini Brdo ne manjka hujškačev in izzivačev, za to že poskrbi gospod nadučitelj Wošic, kateri je zaukazal, da se na dan primicije razobesi frankfurtarico; kajti po mislih tega možakarja je frankfurtarica avstrijska zastava in ima pred slovenskimi zastavami prednost. Ali gospodu Wošicu so se njegovi temni možgani menda vendar le zjasnili in se je uklonil volji ljudstva ter pustil odstraniti svojo frankfurtarico. Zanimala me je tudi Čajna, kjer je neki gospod, ki čuje na ime Mihor in kateri je ob času agitacije volilce farbal, da so se zavedni Slovenci v Zahomcu vsi odločili za nemškona-cijonalnega kandidata Waldnerja. Ker je bil profesor Waldner izvoljen za državnega poslanca, je menda iz hvaležnosti predlagal, da se povzdigne Mihor v plemski stan s priimkom von agent Waldner za Farbental. Pa Heul! Nekaj prav čudnega me je pa doletelo v Draščah. Pri vaškem studencu sem zajel s kozarcem vode in se hotel napiti, ali glej, v vodi ni mrgolelo samo zelenih niti, ampak tudi mnogoštevilnih živih in mrtvih drugih nesnag. Ko sem vprašal tamošnje sosedo, kako to pride, da je ta voda tako nesnažna, se mi je odgovorilo, da je bila voda studenca pred nekaj leti tekoča, čista in za pijačo zelo dobra. Ker je pa neki stranki pri njenem podjetju primanjkovalo vode, si je izmislila, da bo imela za svojo porabo vode zadosti, ako se gori omenjeni studenec tako uravna, da si bo morala tekoča studenčna voda iskati drugo pot. Seveda se je z vsemi močmi delala na to, da se je tej stranki ustreglo in si je pridobilo za to veliko zaslugu občinsko predstojništvo v Strajevasi in c. kr. okrajno glavarstvo v Beljaku. S tem, da se je studencu pravi tok ustavil, poiskala si je voda druga pota in med temi tudi v klet gospodarja Šnablina. Ravno ta gospodar trpi na tem studencu potemtakem največjo škodo, kajti sedaj nima čiste pitne vode, v deževnem vremenu pa studenec v svoji kleti. Mene to sicer nič ne briga, ali pravico pa imam zahtevati, da c. kr. okrajno glavarstvo v Beljaku posvečuje zdravstvenim zahtevam v zadevi javnih studencev tisto pozornost, katero je to okrajno glavarstvo ob svojem času izkazalo privatnim strankam v Draščah, kajti v korist javnosti spada tudi ta vodnjak, ker on ne služi samo vaščanom v Draščah, ampak tudi popotnikom.

Gospodarske stvari.

Gospodarske novosti: V Švici se je posrečilo gospodarjem, zvišati ceno mleka za 2 vin. Švicarskim gospodarjem se vsled tega zvišaja dohodki za prodano mleko za znesek 32 milijonov kron.

V Elberfeldu spisal je učitelj Stofel žaloigro, v kateri opisuje britko usodo malega posestnika. Ker v ti igri trdi, da pridejo državne podpore le mogočnim večjim posestnikom v prid in da se za malega kmeta ne stori nič, so gospodje na pisatelja razjarjeni. Morebiti bi se take žaloigre dale spisavati za naše kraje.

Nižja Avstrijska in Zgornja Avstrijska sta sprejeli v učni načrt kmetijskih šol tudi pouk o združništvu. Štajerska in Šlezija hočeta dobri zgled posnemati. Takega pouka želimo tudi mi, a najprej je treba nepristranskih kmetijskih učiteljev; od ljudi, ki so pri volitvah agitatorji liberalnih Nemcev, ne upamo pravega delovanja, ti bodo ljudstvo še le bolj razdrli in onemogočili složno stanovsko gospodarstvo.

Avstrija je imela l. 1906. 1371 pivovarn, ki so izdelale 21.670.418 hl piva, za katero je plačalo 83.719.000 kron le davka! Če pa cenimo, da ljudstvo plača pivo po 36 vin. liter, ali 36 kron hektoliter, dalo je ljudstvo samo za to pijačo 780 milijonov kron! Potem pa tožimo o slabih časih! Zadržujmo mladino od pijančevanja!

Žetev na vsem svetu se ceni letos: pšenica 847 milj. q. lani 964 milijonov. Proračunano je, da se na svetu za eno leto potrebuje pšenice 914 milj. q. torej je letos manjka 67 milj. kar se bo dalo nadomestiti z lansko staro zalogo. Nemčija je pridelala letos pšenice 30 milj. lani 39 milj. kvintalov, Ogrska polovico lanske množine, Avstrija 15% manj, kakor lani, Ruska 5% več, Rumunska 55% lanske žetve. Torej je letos upati dobre žitne cene.

Književnost in umetnost.

Kettejeve poezije. Založnik L. Schwentner v Ljubljani nam poroča, da je Kettejeve poezije razprodal in pripravil drugo pomnoženo in ilustrirano izdajo, ki ima iziti čimprej. Knjigo je zopet uredil A. Aškerc, ki je napisal tudi obširno življenjepisno in književno kritično črtico, ilustracije je izvršil slovenski umetnik M. Gaspari; poleg ilustracij je pridejan tudi pesnikov portret, fotografski posnetek Ketteja na mrtvaškem odru in faksimile rokopisa nekega njegovega soneta. Že to, da so bile Kettejeve poezije razprodane tekoma par let, ter da se je vsled vednega popraševanja po njih založnik odločil še za eno izdajo, nam priča zadostno, da je slovenski narod porazumel, kaj pomeni Kette v naši književnosti. Imena: Kette, Aškerc in Gaspari so nam porok, da se imamo zopet nadejati knjige, lepe v vsakem oziru; tembolj, ker nam dosedanje Schwentnerjeve publikacije jamčijo za to, da je oskrbel tudi tej knjigi kar najelegantnejšo zunanjo obliko. Več o njej izpregovorimo, kedar izide in se nam doloži v oceno.

Razne stvari.

Blejski grad — kranjska deželna last. Kakor se poroča „Edinosti“, utegne dežela Kranjska v kratkem kupiti Blejski grad, ki je na prodaj za 1.200.000 kron. Posebna deželna komisija je nedavno ogledala grad. Obširno zemljišče, ki spada h grajski posesti se bo menda parceliralo in prodalo, jezero in grad pa ostaneta javna. Gospodarska poslopja se utegnejo porabiti za gorenjsko kmetijsko šolo. Zadnje besedo v tej zadevi ima seveda kranjski deželni zbor.

Samomor vojaka. Izginil je infanterist Ivan Sekol 47. polka v Mariboru. Sekol je šel brez dovoljenja domov v Št. Lenart v Slov. Goricah, kjer je ostal tri dni, na kar se je vrnil k polku, kjer je pa pravil, da je bolan. Zdravnik mu ni hotel verjeti tega in Sekol je moral iti na vaje s polkom. Blizu Št. Volbenka je ostal zadaj, kjer se je ustrelil. Nihče ni pogrešil Sekola. Šele zvečer ga je našel orožnik pri patroliranju. Vzrok samomoru je deloma nesrečna ljubezen, deloma pa strah pred kaznijo, ker je brez dovoljenja izostal iz vojašnice.

Kobilice selke se pojavljajo v veliki množini na Krasu. Pomikajo se od Pliskovice proti Skrbini in žro, kar dobe. Okoli Pliskovice in Gabrovice so napravile mnogo škode, in sicer ne samo na travnikih, ampak tudi na drevju.

Brat ustrelil brata. V petek zvečer se je dogodila v Ljubljani v hiši trgovca gospoda Viktorja Rohrmana strašna nesreča. Starejši lsin gosp. Rohrmana, 26 let stari uradnik „Kreditne banke“, g. Viktor Rohrman, je basal revolver in potem pobiral kroglice iz revolverja. Mlajši njegov brat, ki je pred tedni maturiral, je vzel v roke revolver in v mnenju, da ni nobene kroglice več v revolverju, sprožil proti bratu. Revolver je počil in s prestreljeno glavo se je bančni uradnik Viktor Rohrman zgrudil. Kroglica mu je šla skozi glavo. Nezavestnega so prepeljali v bolnišnico, kjer je v soboto zjutraj umrl, ne da bi se še kaj zavedel. Mlajši brat, ki je po neprevidnosti zakrivil strašno nesrečo, obupan skoro blazni in ga morajo čuvati.

Globoko je pal. Na Dunaju nedavno v najsiromašnejših okoliščinah umrl umirovljeni tramvajski nameščenec grof Ivan Dubski. Že dolgo let se ni več posluževal svojega gosposkega naslova. V svoji mladosti je bil kakor kavalerijski stotnik s cesarjem Maksimilijanom v Meksiki. Po svojem povratku iz Meksike je stopil iz armade ter je postal učitelj jahanja pri knezu Collorado. Konečno je bil pri dunajskem tramvaju kontrolor. Svojim znancem je večkrat kazal sobno uro, ki jo je nekdanj dobil v dar od cesarja Maksimilijana. Leta 1904 je bil od tramvajskega društva umirovljen, a sedaj je umrl pri usmiljenih bratih.

Otok utonil v vodnjaku. Dne 28. t. m. okolu dveh popoldne, pustila je Helena Pezdinik, posestnikova žena na Dovjem, svojega poldrugo leto starega sinčka Jožefa brez nadzorstva pred hišo skakati. V neopaznem trenutku se je otrok odstranil. Po preteku kake četrt ure ga je mati pogrešila. Poslala je svojega moža za njim. Ta ga je res našel, a mrtvega. Otrok je namreč zašel h kakih 40 korakov oddaljenemu vaškemu vodnjaku, v katerega je padel in vtonil.

Iz vlaka je skočil 22. t. m. med postajama Leskovec in Zdenčina Andrej Pavel, ki se je peljal z malim sinčkom in tremi prijatelji v Reko, odkoder je nameraval odpotovati v Ameriko. Ko so pa vlak ustavili, je že Pavel izginil v bližnjem

gozdu. 23. m. m. so ga ujeli in oddali zagrebški policiji, kjer je rekel, da je zato skočil iz vlaka, ker ga je hotel nekdo umoriti. To se jim je zdelo čudno, zato so ga poslali s policijskim agentom v Reko, Pavel pa je zopet pri postaji Delnica skočil iz vlaka ter izginil.

Svinja je ogrizla v Batini na Hrvaškem šestmesečno dete Josipa Škofa. Udrla je hišna vrata ter izvlekla otroka na dvorišče, kjer mu je zgrizla desno nožico do kosti, da je moral zdravnik kos mesa odrezati.

Povest o hlačah. V nekem morskem kopalnišču je sedel nedavno v čitalnici star profesor. Zaglobljen v branje, je dregnil s komolcem kup novin, vsled tega pa se je prevrnil črnilnik, da se je črnilo zlilo po hlačah zraven sedečega bankirja. Bankir je začel besneti: „Moje nove hlače so popolnoma uničene! Plačajte mi jih!“ Profesor ga je zaman tolažil ter mu obetal, da mu takoj da zahtevanih 30 K, le vizitko naj pošlje v njegovo stanovanje. Bankir pa se ni dal pomiriti, temuč je kričal: „Saj Vas niti ne poznam, plačajte mi takoj na mestu!“ Profesor je izvlekel denarnico ter izplačal 30 K, nato pa rekel: „Ker sem Vam hlače plačal, imeli boste pač toliko poštenja, da mi sedaj tudi izročite mojo last. Hlače so moje in hočem, da mi jih tudi takoj izročite. Niste imeli zaupanja do mene, zato ga tudi jaz ne morem imeti do Vas. Sem s hlačami!“ Zaman je bankir protestiral proti taki hitrici. Očbinstvo se je zavzelo za profesorja ter mu dalo popolnoma prav, in bankir je moral med splošnim smehom sleči hlače.

IV. izkaz darov za stajbeni sklad „Učiteljski dom“.

Župnija Skočido. Poverjenika: Radoslav Špicer, Janko Schiller. Po 1 krono: Huber Marija, Špicer Radoslav, Markovic Mar., Rajhman Fr., Schiller Ivana, Servicelj Jan., Servicelj Liza, Vošpernik Mat., Golob Urša, Heber Urban, Rajhman Jože, Neimenovan; po 60 vinarjev: Oprisnik Jur. Schiller Herman, Špicer Marjeta, Špicer Jan., Nabrano 50 vin.; po 40 vin.: Ambrož Jož., Špič Janko, Birger Simon; po 20 vin.: Heber Micka, Vošič Jože, Tašver Jan., Lesnik Beti, Mamec Fr., Kunstl Blaž, Fugger Jan., Servicelj Fr., Špicer Marija, Kulnik Valentin, Florijančič Tom., Valušnik Tone, Falle Valant, Falle Valentin, Falle Jožef, Falle Ciril, Falle Milica, Falle Franc, Falle Filip.

Skupaj: 19 K 90 vin.
Župnija: Št. Lenart pri 7. studencih. Poverjenik: Matija Wutti. Matija Wutti 8 K; v. č. g. Gregor Einspieler 5 K; Fr. Bergman 2 K; Ivan Gailer 2 K; po 1 K: G. Truppe, Pavel Oprisnik, J. Pfeifer.

Skupaj: 20 K.
Župnija: Zilska Bistrica. Poverjenik: Zdravko Wigele. Wuterna Kat. 12 K; Neimenovan 5 K; Skalarjeva družina 5 K; po 3 K: Brandstätter Zdravko st. in ml., Abujeva družina; po 2 K: Wigele Davorin, Wigele Zdrav., Krigl Fr. in Zdravko.

Skupaj: 42 K.
Iz Kranjskega: Matej Jereb v Predvoru 2 K; Vallensis Fr. v Železnikih 2 K; Zelnik Josip, župnik v Čemšeniku 5 K; Podboj Jan., župnik v Toplicah 2 K; Lenasi Karol, Nadaneselo 1 K; Fr. Jaklič, učitelj v Dobropoljah 5 K; Trpin Fr. Mat., župnik v Mošnjah 3 K; imenec And., župnik Reteče pri Škofji Loki 5 K. Skupaj: 25 K.

Listnica uredništva.

S. d.: Vidiva se v četrtek, dne 15. vel. srpana na Brnci. Pridi gotovo!
—: Vidiva se v torek, dne 13. vel. srpana v Spod. Dravogradu. Na zdar!

*Naj toče najhrom sem možic!
Pa sem lepo debelih lic.
In ta sem le zato dobil.
Ker sem Kathreinerjevo kavo pil.*

Pristna samo v izvornih zavojih z imenom **Kathreiner.**

Nihče naj bi ne pil močno razburjajoče zrnate kave nemešane!
Kathreinerjeva Kneippova sladna kava
sama se je obnesla za najokusnejšo primes, ki lahko prebavna, redilna in krvotvorna speši zdravje.

Otroke bi bilo samo še navajati **Kathreinerjeve** kave.

Tiskarskega učenca,

ki bi imel veselje izučiti se za stavca, ali pa za tiskarja (strojevodjo), sina poštenih staršev, popolnoma zmožnega slovenskega in nemškega pismenega jezika, ki je z dobrim uspehom dovršil vsaj prvi razred latinske šole, realke ali dva razreda meščanske šole, sprejme pod običajnimi pogoji takoj, ali ob sklepu šolskega leta

tiskarna družbe sv. Mohorja
v Celovcu.

Učenec

se sprejme takoj v trgovino z mešanim blagom. Zahteva se znanje slovenskega in nemškega jezika. Obiskoval bode tudi obrtno nadaljevalno šolo na Bledu.

D. Repe,
trgovec na Bledu
(Kranjsko).

Pozor, pevski zbori!

Izšla je druga izdaja

„Slovenskih narodnih pesmi“,

za mešani zbor harmonizoval Alojzij Mihelčič. Dobijo se v katoliški bukvarni v Ljubljani. Cena zvezku 50 vin.

V najem se dá gostilna

v hiši slovenske posojilnice v Globasnici s 1. novembrom t. l. pod ugodnimi pogoji, ki se izvejo pri načelnstvu posojilnice v Globasnici na Koroškem.

Odbor.

V vseh strokah notarskega in odvetniškega uradovanja popolnoma izvežban, 30 let star

notarski konceptni uradnik

z maturo, želi spremeniti službo, eventuelno vstopi tudi v drugo stroko. Ponudbe na upravništvo tega lista pod „Služba“ do 20. avgusta t. l.

Slikarske učence

sprejme takoj slikarski mojster P. Kumerz v Celovcu, gosposke ulice (Herrengasse) št. 10.

V najem se bodo oddali

razni prostori za trgovine s skladišči vred v Gorici v ulici Corso Verdi št. 22. Jeden teh prostorov bi bil pripraven zlasti za lepo kavarno. Reflektanti na te prostore se vabijo, da se s svojimi ponudbami obrnejo na načelstvo podpisane „Centralne posojilnice“, ki je lastnica dotičnega poslojpa.

V Gorici, dne 2. avgusta 1907.

Načelstvo
„Centralne posojilnice“
v Gorici.

V najem se dá

Ajtončeva kmetija v Dragožičah, občina Št. Jakob, cela ali deloma.

Več pove

Janez Rajhman, p. d. Lesjak v Bilčovsu,
pošta Bistrica v Rožu na Koroškem.

Dobro ohranjena železna žaga

(Eisenvollgatter-Säge)

za razrezovanje celega hloda ob enem, se išče v nakup. Naslov kupca se izve pri upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.
Geniki brezplačno in poštnine prosto.

Prva največja tvrdka te stroke

priporoča svoje modno in manufakturno blagó po cenah brez konkurence na drobno in na debelo.

Vsi uslužbenci znajo slovenski.

Anton Renko,

lastnik trgovine.

Celovec, Novi trg, vogel Kramarjeve ulice,
pri „detelji“ (Kleeblattl.)

Steckenpferd- Lilijsko mlečno milo

izdelek

Bergmanna in dr., Draždane in Dečín ob L.,

je in ostane, kakor kažejo vsak dan prihajajoča priznanja, najboljšo učinkujočo lečilno milo za pegavost ter pridobitev in ohranitev nežne, mehke kože in rožičaste polti. — Dobiva se komad po 80 vinarjev v vseh lekarnah, drogerijah, parfumerijah, trgovinah z milom in brivnicah.

Vinske in sadne stiskalnice

z dvojnimi stiskalom „Herkules“ za ročni obrat.

Hidravlične stiskalnice

za veliki pritisk in velike učinke.

Mline za sadje in grozdje. Obiralnike.

Povsem urejene moštarne, stalne in za prevažanje. Stiskalnice za pridelovanje sadnih in jagodnih sokov. Sušilnice za sadje in zelenjad, sadne lupilnice in rezalnice. Samodelujoče patentovane nosne in vozne brizgalnice za vinograde, sadje, drevje, hmelj, grenkuljico „Syphonia“. Pluge za vinograde.

Vse te stroje izdelujejo in prodajajo z garancijo kot posebnost v najnovejši sestavi

Ph. Mayfarth & Comp.

tovarne poljedelskih strojev, livarne in parne tovarne.

Dunaj II/1, Taborstrasse št. 71.

Odlikovani z nad 560 zlatimi, srebrnimi kolajnamami itd.

Obširni ceniki zastoj. — Zastopniki in prekupci se iščejo.

Oženjen organist,

ki je dovršil cecilijansko orglarsko šolo v Ljubljani, išče službo.

Naslov se izve pod „št. 10“ pri upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Postavno zavarovano! Vsako ponarejanje kaznivo!

Edino pristen je Thierry-jev balzam

z zeleno znamko „redovnica“. Cena 12 majhnih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika specialna steklenica s patent. zamaškom K 5.—.

Thierry-jevo centifolijsko mazilo proti vsem še tako starim ranam, vnetjem, ranitvam, abscesom in otekljami vseh vrst. Cena: 2 lončka K 3-60 se pošlje le proti povzetju ali denar naprej.

Obe domači sredstvi sta povsod znani in slovita kot najboljši.

Naročila se naslavljajo na:

Lekarnar A. Thierry v Pregradi
pri Rogoški Slatini.

Brošura s tisoči originalnih pisem gratis in franko. V zalogi v skoro vseh večjih lekarnah in medicinskih drogerijah.

Kolomaz je dobiti
Karbolinej
Olje za stroje
Mast za usnje
Strešni klej
Strešni lak
najceneje
pri

Ferdinandu Schellander,

trgovcu z oljnatimi barvami, lakom in klejem
v Celovcu, Šolske ulice št. 1.

Vsem, ki se čutijo
opešane in oslabele,

so nervozni in brez energije, daje

Sanatogen

nov življenski pogum in življensko moč. Več kot 5000 profesorjev ga sijajno priporoča. Dobiva se v lekarnah in drogerijah. Brošurice razpošilja zastoj in poštnine prosto Bauer & Cie. Berolin SW 48, in glavno zastopstvo

G. Brady, Dunaj I.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2,000.000.

Denarne vloge obrestujemo po

4 1/2 %

od dne vloge do dne vzdiga.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavicije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. Podružnica v Spljetu.

Turške srečke. Šest žrebanj na leto. Glavni dobitek 300.000 frankov. Na mesečno vplačevanje po K 8.— za komad.

Tiske srečke s 4% obrestmi. Dve žrebanji na leto. Glavni dobitek K 180.000. Na mesečno vplačevanje po K 10.— za komad.

Prodaja vseh vrst vred. papirjev proti gotovini po dnevnem kuran.